

[Pia Kjærsgaard]

reduceret eller måske helt bortfalde, og det samme vil ske for Egmontfonden, Augustinusfonden, og hvad de ellers hedder. Det er noget, fremskridtspartiet vil advare kraftigt imod.

Det er ren stemmekøbspolitik, der dominerer regeringens skattereformudspil. Man præsenterer kun »alt godt fra havet«, så mindre kyndige vælgere, der har tiltro til politikerne, bliver snydt til at tro, at de får en skattenedsættelse. Det er alt for få, der kan gennemskue, at de milliarder af kroner, der mangler, for at regnestykket kan gå op, er årsag til, at de fleste vil få det meget værre end det, de bliver bundet på ærmet. Fejlen er naturligvis, at regeringen ikke tør nedsætte de offentlige udgifter til det niveau, der svarer til den danske økonomis bærekraft. Vi skal selvfølgelig sørge for, at staten sætter tæring efter næring, så de offentlige udgifter nedsættes til, hvad der kommer ind i kassen i skatter og afgifter.

Vi ønsker skatten på arbejde helt afskaffet. Man får mere for pengene, og spildet bliver mindre, når den enkelte forbruger betaler direkte over prisen på varen. Det er logik. For alting fordyres, når betalingen skal vandre den lange og uproduktive vej over skatterne. Den enkelte får en langt bedre økonomi og en større realløn at betale af, når indkomstskatten afskaffes. Det skal ikke være sådan, at tilskud og andre mærkværdigheder skubber forbruget over til de områder, som folketingsflertallet ønsker, på bekostning af de varer, den danske forbruger helst vil have. Pengene ligger bedst i borgernes lommer og har bedst af, at det er borgerne selv, der tager dem op af lommen.

Intet parti har som fremskridtspartiet i ord og gerning kæmpet for at få ændret den urimelige indkomstskat, der straffer arbejde og belønner dagdriveri. Senest i foråret 1985, altså for kun 3 måneder siden, afviste regeringen sammen med sine medsamsvorne socialistiske venner fremskridtspartiets beslutningsforslag, der skulle sikre en forhøjelse af det skattefrie bundfradrag med mindst 5.000 kr. i 1985. Fremskridtspartiets forslag ville have haft en særdeles gunstig virkning på prisstabiliteten og beskæftigelsen og ville sikre, at reallønnen ville blive forøget med 4 pct. hvert år. Regeringen gik i stedet ind for lønstigninger og øgede skatter og afgifter. Partiinteresserne gik igen forud for befolk-

ningens interesser, og jeg skal derfor på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler, at den tiltrængte skattereform først og fremmest skal indeholde en stærk nedsættelse af skattens størrelse.

Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Maisted (FD):

Der er ingen tvivl om, at Jørgen Trygved sagde nogle sandheder som direktør. Det har fremskridtspartiet da også gjort i mange år. Problemet ligger blot i, at det jo ikke er tilstrækkeligt at have ret, der er også et problem med at få ret.

Det er altså ikke så enkelt – ikke fordi jeg skal forsvare den borgerlige regering på alle områder – men dette er jo et klassisk eksempel på, hvor vanskeligt en borgerlig regering har det med at løse landets problemer. Først kører socialisterne, selvfølgelig med socialdemokraterne som de ledende, landet ud i økonomiske kriser. De når så langt, at de opgiver. Der er ikke tale om, at de udskriver valg, nej, de smider tøjlerne, og så opgiver de den videre styring af landet. Derefter bliver der dannet en borgerlig regering med støtte af det radikale venstre; den får til opgave at løse landets problemer. Det er problemstillingen. Og så er det endnu vanskeligere for en borgerlig regering, fordi den jo er stærkt afhængig af de radikale, og det radikale venstre er efter min opfattelse ikke entydigt et borgerligt parti. Derfor får regeringen betydelige vanskeligheder med at gennemføre en fornuftig økonomisk politik, der også på lang sigt vil løse landets problemer.

Statsministeren fremhævede jo resultaterne. Det synes jeg er helt rimeligt. Man skal ikke skjule, at regeringen selvfølgelig har opnået en væsentlig reduktion af renten. Den har holdt en fast kronekurs, og enhver kan se, at det har givet positive resultater.

Enhver snak om, at denne regering ikke har gjort det bedre end den forrige, er falsk tale. Men som jeg sagde fra starten, mener jeg, at den bestemt har gjort alt for lidt. Det